

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

6.1 บทสรุป

ประเทศไทยให้การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาในเรื่องการละเมิดลิขสิทธิ์และการละเมิดเครื่องหมายการค้า ตามนโยบายของรัฐบาลที่จะปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินทางปัญญาทั้งระบบให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากลที่ประเทศไทยเป็นภาคี ซึ่งได้แก่ ภาติของอนุสัญญากรุงเบอร์น์ว่าด้วยการคุ้มครองงานวรรณกรรมและศิลปกรรม (Berne Convention for the Protection of Literary and Artistic Works) และภาติขององค์การการค้าโลก (World Trade Organization–WTO) ซึ่งต้องปฏิบัติตามข้อตกลงว่าด้วยทรัพย์สินทางปัญญาเกี่ยวกับการค้า (TRIPs Agreement) ประเทศไทยจึงได้อนุวรรตกฎหมายภายในให้สอดคล้องกับอนุสัญญาในฐานะเป็นภาคีสมาชิก โดยได้ตราพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 และพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งตามเจตนารมณ์ของการบัญญัติพระราชบัญญัติทั้งสองดังกล่าว มุ่งที่จะคุ้มครองทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การค้าและอุตสาหกรรมภายในประเทศและระหว่างประเทศ

ในส่วนของการคุ้มครองทางอาญาในคดีละเมิดลิขสิทธิ์ มีพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 บัญญัติฐานความผิดไว้ในมาตรา 27 ถึงมาตรา 31 โดยแบ่งเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ขั้นต้น (Primary Infringement) มาตรา 27 ถึงมาตรา 30 และการละเมิดลิขสิทธิ์ขั้นรอง (Secondary Infringement) มาตรา 31 ซึ่งมีบทกำหนดโทษสำหรับการละเมิดลิขสิทธิ์ขั้นต้นไว้ในมาตรา 69 ซึ่งมีโทษหนักกว่าการละเมิดลิขสิทธิ์ขั้นรอง ในมาตรา 70 และในส่วนของการละเมิดเครื่องหมายการค้า มีพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 บัญญัติฐานความผิดและบทกำหนดโทษที่สำคัญไว้ในมาตรา 108 ถึงมาตรา 110 โดยแบ่งการกระทำผิดเป็นฐานปลอมเครื่องหมายการค้า มาตรา 108 และฐานเลียนเครื่องหมายการค้า มาตรา 109 หรือฐานจำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือมีไว้เพื่อจำหน่าย ซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่น มาตรา 110 ซึ่งมีโทษที่แตกต่างกันไปตามมาตรา 108 หรือมาตรา 109

โดยศาลจะเป็นผู้ใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษตามกฎหมายอาญาเพื่อลงแก่ผู้กระทำความผิด ทั้งนี้ วัตถุประสงค์ของการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลต้องการให้เกิดความเหมาะสมในการกำหนดโทษและได้สัดส่วนกับร้ายแรงหรือความน่าตำหนิของผู้กระทำความผิด

แต่ละรายกรณี และในการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษของศาลในคดีลิขสิทธิ์และคดีเครื่องหมายการค้า จะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษเพื่อทดแทน เพื่อข่มขู่และยับยั้งอาชญากรรมเป็นสำคัญ

ปัจจุบันแม้กฎหมายคุ้มครองลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้าของประเทศไทยจะได้รับการปรับปรุงแก้ไขจนมีระดับการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาเทียบเท่ากับการคุ้มครองในระดับสากล โดยมีการกำหนดฐานความผิดและโทษทางอาญาไว้ก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติการใช้ดุลพินิจของศาล ในการกำหนดโทษในกรณีที่มีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า นั้นยังคงมีปัญหาที่เห็นสมควรหยิบยกขึ้นพิจารณาดังนี้ ประการแรก คือ ปัญหา ข้อจำกัดของบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ประการที่สอง คือ ปัญหา การกำหนดโทษของศาลอาจไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษ และประการสุดท้าย คือ ปัญหาการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดโทษกับคำว่า “พ้นโทษ”

จากการศึกษาพบว่าปัญหาข้อจำกัดของบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เกิดจากการที่บทกำหนดโทษตามมาตรา 69 และมาตรา 70 ของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว มีระวางโทษปรับขั้นต่ำบัญญัติไว้และระวางโทษนั้นมีอัตราโทษปรับที่สูง ในกรณีคดีลิขสิทธิ์ ที่ของกลางมีจำนวนเล็กน้อย และศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลางเห็นว่าโทษปรับขั้นต่ำมีระวางโทษ ก่อนข้างสูง โดยคดีที่ขึ้นสู่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลางส่วนมากจะเป็นกรณีความผิดที่กระทำ เพื่อการค้า อันจะต้องรับโทษตามมาตรา 69 วรรคสอง ที่มีระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึง แปดแสนบาท และมาตรา 70 วรรคสอง ที่มีระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท ศาลจึง มักใช้ดุลพินิจในการรอกการกำหนดโทษจำเลยโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 56 ประมวลกฎหมายอาญา แทนการลงโทษปรับ ทั้งนี้ศาลได้ให้เหตุผลหลักๆ ว่า “เมื่อพิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดี ของกลาง มีจำนวนเพียงเล็กน้อยประกอบกับจำเลยไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน จึงเห็นควรให้โอกาสจำเลยกลับ ตัวเป็นพลเมืองดีต่อไป โดยให้รอกการกำหนดโทษไว้ 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56” ซึ่งทำให้การใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลเกิดข้อขัดข้อง เพราะไม่สามารถลงโทษให้สอดคล้อง กับความร้ายแรงของการกระทำหรือความน่าตำหนิของจำเลย และไม่เหมาะสมกับตัวผู้กระทำความผิด แต่ละรายซึ่งมีความแตกต่างกันไป

ประกอบกับเมื่อพิจารณาถึงสถิติคดีละเมิดลิขสิทธิ์ในทางอาญาซึ่งของกลางมีจำนวน เล็กน้อย ในปี 2556 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลาง ปรากฏว่าศาลได้ใช้ดุลพินิจรอกการกำหนดโทษ มีจำนวนสูงถึง 580 คดี หรือคิดเป็นร้อยละ 57¹ ของคดีลิขสิทธิ์ในทางอาญาทั้งหมดที่ศาลได้พิจารณา เสร็จ แสดงให้เห็นถึงปริมาณคดีที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลาง ไม่อาจใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ

¹โปรดดู บทที่ 2 ตารางที่ 2.2 ตารางสถิติคดีอาญาข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์ ปี 2556 จำแนกตามผลของ คำพิพากษา

ให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายและวัตถุประสงค์ของการลงโทษตามทฤษฎีการลงโทษเพื่อทดแทนหรือเพื่อข่มขู่และยับยั้งอาชญากรรมได้อย่างแท้จริง และหากปล่อยให้มีการกระทำความผิดลักษณะนี้เรื่อยไป ความยุติธรรมตามเนื้อหาที่ไม่อาจจะเกิดขึ้นได้โดยสมบูรณ์ เพราะกฎหมายอาญาสารบัญญัติจะไม่ถูกนำไปใช้ ซึ่งพิจารณาได้จากตัวอย่างคำพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาหมายเลขคดีแดงที่ อ.511/2556 อ.4505/2555 และ อ.2728/2555 เป็นต้น

เมื่อพิจารณาประกอบกับแนวทางการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลฎีกาในคดีละเมิดลิขสิทธิ์ผู้อื่นเพื่อการค้า ที่มีของกลางมีจำนวนเล็กน้อย เป็นแผ่นดีวีดีภาพยนตร์เพียง 25 แผ่น ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1897/2556 แต่ศาลฎีกาพิพากษาให้ลงโทษทั้งจำคุกและปรับ โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ โดยให้เหตุผลไว้สองประการ คือ การกระทำความผิดดังกล่าวย่อมก่อให้เกิดความเสียหายทางเศรษฐกิจแก่ผู้เสียหายทั้งสอง และเมื่อพิจารณาพฤติการณ์การกระทำความผิดของจำเลยและจำนวนของกลางที่มีจำนวนไม่น้อยแล้ว เห็นควรลงโทษจำเลยให้หลบจำเพื่อมิให้วนกลับมากระทำความผิดในทำนองเดียวกันนี้อีก ซึ่งเป็นแนวทางการใช้ดุลพินิจที่ดีและสะท้อนให้เห็นถึงแนวทางที่เหมาะสมที่ศาลสมควรปรับใช้กับกรณีประเด็นปัญหาในข้อแรก

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบพบว่าการกระทำความผิดในคดีละเมิดเครื่องหมายการค้าตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 ซึ่งเป็นกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา และเป็นคดีที่ก่อให้เกิดความเสียหายทางเศรษฐกิจเช่นเดียวกับคดีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 นั้น แต่มีการบัญญัติโทษปรับไว้ต่างกัน โดยมาตรา 108 และมาตรา 109 ของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 บัญญัติอัตราโทษปรับโดยมีเพียงระวางโทษปรับขั้นสูงเท่านั้น ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษได้อย่างเหมาะสมกับพฤติการณ์ความผิดและตัวผู้กระทำความผิดแต่ละรายกรณี แม้กรณีที่ของกลางมีจำนวนเพียงเล็กน้อย เช่น ตามคำพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญา กลาง คดีหมายเลขแดงที่ อ.2464/2555 อ.3991/2555 และ อ.5051/2555 เป็นต้น อีกทั้งเมื่อได้บังคับใช้กฎหมายไปช่วงระยะเวลาหนึ่ง หากต่อมามีความเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจหรือทางด้านสังคมเกิดขึ้น ศาลก็สามารถปรับใช้ดุลพินิจในการลงโทษผู้กระทำความผิดให้เหมาะสม ทำให้เกิดความยืดหยุ่นในการปรับใช้กฎหมาย โดยอาจมีการพิพากษาลงโทษให้หนักขึ้นพิจารณาเห็นได้จากคำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญา กลาง คดีหมายเลขแดงที่ อ.5208/2556 และ อ.1644/2556 ทำให้กฎหมายอาญาสารบัญญัติตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 นั้น มีการบังคับใช้กันอย่างจริงจัง และมีประสิทธิภาพในการข่มขู่และป้องกันการกระทำความผิด

นอกจากนี้ จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบบทกำหนดโทษตามกฎหมายลิขสิทธิ์ของไทย กับต่างประเทศ พบว่า กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศเยอรมนีต้องพิจารณาจาก ตามรัฐบัญญัติลิขสิทธิ์ เยอรมนี พ.ศ. 2508 (German Copyright Act 1965 หรือ Urheberrechtsgesetz) ซึ่งได้บัญญัติหลักในเรื่องการละเมิดลิขสิทธิ์และบทกำหนดโทษไว้ใน มาตรา 106 มาตรา 107 มาตรา 108 และ มาตรา 108a โดยในมาตรา 106 ถึง 108 ได้บัญญัติให้มีทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ โดยมีโทษจำคุก ไม่เกิน 3 ปี หรือปรับ ส่วนตามมาตรา 108a บัญญัติกรณีที่เป็นการกระทำเพื่อการค้าหรือหากำไร จะต้องรับจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับ ส่วนหลักกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศไทย ได้บัญญัติ เกี่ยวกับการกระทำความผิดทางอาญาละเมิดลิขสิทธิ์และบทกำหนดโทษไว้ในมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ การออกแบบผลิตภัณฑ์ และสิทธิบัตร พ.ศ. 2531 (Copyright, Design and Patents Act 1988; CDPA) เช่น จำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 50,000 ปอนด์ หรือทั้งจำคุก และปรับ (มาตรา 107(4)(a)) หรือจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกิน 50,000 ปอนด์ หรือทั้งจำคุก และปรับ (มาตรา 107(4A)(a))

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับหลักกฎหมายของไทย จะเห็นได้ว่าตามพระราชบัญญัติ ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ได้บัญญัติบทกำหนดโทษไว้ใน มาตรา 69 และมาตรา 70 ในส่วนของโทษปรับ จะมีระวางโทษปรับขั้นต่ำค่อนข้างสูง ทำให้ศาลไม่สามารถใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษปรับ ให้เหมาะสมในกรณีที่ของกลางมีจำนวนเล็กน้อยได้ ในขณะที่บทบัญญัติในเรื่องบทกำหนดโทษ ตามหลักกฎหมายลิขสิทธิ์ของทั้งประเทศเยอรมนีและอังกฤษ ได้ให้ดุลพินิจของศาลที่จะ กำหนดโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดแต่ละรายกรณีไว้กว้าง มีการบัญญัติบทกำหนดโทษ ไว้ในลักษณะกำหนดอัตราโทษจำคุกหรือโทษปรับขั้นสูง โดยไม่มีโทษขั้นต่ำ ซึ่งมีลักษณะ เช่นเดียวกับพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 ของไทยที่บัญญัติระวางโทษปรับขั้นสูง โดยไม่มีโทษอัตราโทษขั้นต่ำดังที่ได้กล่าวไว้

และจากสภาพปัญหาข้อจำกัดของบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 นั้น ยังได้ก่อให้เกิดผลเสียต่อตัวผู้กระทำความผิด ที่อาจไม่เข็ดหลาบและอาจกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก ผลเสียต่อผู้เสียหาย เกิดผลกระทบต่อด้านผู้เสียหายทำให้ผู้เสียหายไม่ได้รับการเยียวยา และผลเสีย ต่อชุมชนและสังคม อาจทำให้ประชาชนทั่วไปไม่เคารพและไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย หรืออาจมี พฤติกรรมเลียนแบบในการกระทำความผิด และยังทำให้ประชาชนขาดความเชื่อมั่นต่อระบบกฎหมาย ที่เกิดขึ้นจากการใช้บังคับกฎหมายอาญาสารบัญญัติ อันจะส่งผลให้ชุมชนและสังคมขาดความมั่นคง ดังนั้น จึงเห็นสมควรแก้ไขปัญหาดังกล่าวเพื่อให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจกำหนดโทษปรับให้เหมาะสม กับการกระทำความผิดของผู้กระทำเป็นรายกรณี หรืออาจกล่าวได้ว่าศาลจะต้องคำนึงถึงความเหมาะสม

ของผู้กระทำผิดละคน และต้องพิจารณาประวัติของผู้กระทำผิดแต่ละคนว่ามีความแตกต่างกันในลักษณะส่วนตัว

ปัญหาประการที่สอง คือ ปัญหาการกำหนดโทษของศาลอาจไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษ สืบเนื่องมาจากปัญหาในข้อแรกเรื่องข้อจำกัดของบทกำหนดโทษตามมาตรา 69 และมาตรา 70 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 การที่ศาลเห็นว่า โทษปรับขั้นต่ำมีจำนวนสูงเกินสมควร ศาลจึงให้รื้อการกำหนดโทษไว้แทน ซึ่งการรื้อการกำหนดโทษนั้นหมายถึงการรื้อการกำหนดโทษจำคุก หากต่อมาผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดซ้ำอีก ศาลจะกำหนดโทษจำคุกที่รอไว้ในคดีแรกแล้วนำมาบวกเข้ากับโทษจำคุกในคดีหลัง ซึ่งมีผลให้ผู้กระทำความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์รายเล็กซึ่งมีของกลางจำนวนเพียงเล็กน้อยต้องรับโทษหนักกว่าผู้ที่ละเมิดลิขสิทธิ์รายใหญ่ซึ่งของกลางมีจำนวนมากกว่า กรณีดังกล่าวจึงทำให้วัตถุประสงค์การลงโทษไม่บรรลุผล ความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายก็จะถูกลดคุณค่าลงเพราะประชาชนทั่วไปอาจขาดความเคารพเชื่อถือต่อกฎหมาย อีกทั้งไม่เป็นธรรมต่อผู้เสียหายผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ซึ่งมีสิทธิจะได้รับเงินค่าปรับจำนวนกึ่งหนึ่งอีกด้วย

จากการศึกษาถึงปัญหาดังกล่าวพบว่า กรณีที่ศาลลงโทษโดยให้รื้อการกำหนดโทษในคดีที่ของกลางมีจำนวนเล็กน้อยนั้น ไม่สอดคล้องกับทฤษฎีการลงโทษตามทฤษฎีแก้แค้นทดแทน ซึ่งวัตถุประสงค์ของการลงโทษต้องการให้เกิดความเป็นธรรม และการลงโทษต้องทำให้ผู้ที่กระทำความผิดและบุคคลอื่นเชื่อฟังกฎหมาย หลักการพิจารณาในเรื่องสัดส่วนของโทษจะต้องได้สัดส่วนกับความร้ายแรงแห่งพฤติกรรมหรือความน่าตำหนิของผู้กระทำผิด และผลต่อสังคม อันเกิดจากการกระทำความผิดนั้น อีกทั้ง ไม่สอดคล้องกับทฤษฎีข่มขู่และยับยั้งอาชญากรรม ที่มุ่งจะป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิดอาญามาตั้งแต่เริ่มต้น เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย ความปลอดภัย และความมั่นคงของสังคม อันเป็นการป้องกันแบบทั่วไป โดยมีเป้าหมายหลักเป็นการข่มขู่หรือป้องปรามบุคคลทั่วไปมิให้ก่ออาชญากรรมขึ้นในสังคม และยังมีวัตถุประสงค์เป็นไปเพื่อให้ผู้กระทำผิดเกิดความเกรงกลัว รู้สึกเข็ดหลาบไม่กล้ากระทำความผิดซ้ำขึ้นอีก ซึ่งเป็นการป้องกันแบบเฉพาะรายอีกด้วย

จากปัญหาดังกล่าว หากศาลยังใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษเช่นนี้เรื่อยไป ความยุติธรรมตามเนื้อหาที่ไม่อาจจะเกิดขึ้น เพราะกฎหมายอาญาสารบัญญัติไม่ถูกนำไปใช้บังคับ ไม่อาจทดแทนความเสียหายในทางเศรษฐกิจและไม่อาจทดแทนหรือแก้แค้นให้แก่ผู้เสียหาย ศาลจึงควรใช้ดุลพินิจให้สอดคล้องกับทฤษฎีการลงโทษ เพื่อให้ประชาชนเกิดความเชื่อมั่นและไว้วางใจต่อระบบกฎหมายที่มีจากการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษและลงโทษผู้กระทำผิดได้อย่างเหมาะสม

จากการศึกษาวิเคราะห์ในเรื่องของการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของไทยนั้น พิจารณาเห็นว่ากฎหมายของไทยไม่ได้บัญญัติหลักการเป็นกฎหมายลายลักษณ์อักษร มีเพียงแนวทางในการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ พอสรุปได้ว่า การใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ ต้องเป็นกลางปราศอคติ เป็นไปตามอัตราโทษที่กำหนดไว้ในกฎหมายไม่ต่ำกว่าระหว่างโทษขั้นต่ำ หรือไม่สูงกว่าระหว่างโทษขั้นสูงที่กฎหมายกำหนดไว้ ต้องคำนึงถึงทฤษฎีว่าด้วยการลงโทษ โดยอยู่ภายใต้มาตรฐานเดียวกัน และต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงต่างๆ ในคดีประกอบการใช้ดุลพินิจ อันเป็นแนวทางทั่วไปไม่มีการบังคับใช้กันอย่างจริงจัง กล่าวคือ ไม่มีหลักเกณฑ์ที่ในการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ อีกทั้งในส่วนของบริษัทอัตราโทษนั้นเห็นว่า ไม่สามารถเป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษที่เป็นธรรมได้ เพราะบริษัทอัตราโทษให้ความสำคัญเฉพาะแต่การใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษในส่วนของความร้ายแรงของการกระทำความผิด และแนวทางที่ต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงต่างๆ นั้น ก็ไม่ได้ระบุไว้ว่ามีข้อเท็จจริงใดบ้างที่ศาลจะต้องคำนึงเมื่อใช้ดุลพินิจกำหนดโทษ แม้จะมีข้อดีในแง่ที่ทำให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจได้อย่างกว้างขวาง แต่ยังคงขาดหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนซึ่งบัญญัติไว้อย่างชัดเจน

โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศ ตามแนวทางการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของประเทศเยอรมัน มีการวางหลักเกณฑ์ที่ศาลใช้ดุลพินิจเพื่อกำหนดโทษไว้ในประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน (StGB) แก้ไขเพิ่มเติมปี 1987 มาตรา 46 (หลักการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ (Grundsätze der Strafzumessung)) โดยมีขั้นตอนกระบวนการในการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ และแนวทางการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษชัดเจน ซึ่งศาลต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษเป็นสิ่งแรก โดยหลักพื้นฐานในการกำหนดโทษมีความน่าตำหนิเป็นองค์ประกอบหลักนั้น ในขณะเดียวกันต้องคำนึงถึงทฤษฎีการป้องกันซึ่งวัตถุประสงค์หนึ่งของการลงโทษที่มีไว้เพื่อภารกิจของกฎหมายอาญาในการคุ้มครองระเบียบของกฎหมายประกอบกัน อีกทั้งยังมีขั้นตอนกระบวนการในการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษไว้เป็นลำดับดังนี้ คือ 1) การกำหนดวัตถุประสงค์ในการลงโทษ 2) การค้นหาข้อเท็จจริงสำหรับใช้ในการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษ และ 3) การอธิบายถึงข้อพิจารณาของการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษ

และจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบแนวทางการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของประเทศอังกฤษ สรุปได้ว่า กฎหมายอังกฤษได้ให้ดุลพินิจของศาลที่จะกำหนดโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดไว้กว้าง โดยในเรื่องการลงโทษของศาลได้มีการบัญญัติเป็นกฎหมายโดยกฎหมายหลักที่กำหนดหลักเกณฑ์การลงโทษของศาลในปัจจุบันมีกฎหมายหลักอยู่ 3 ฉบับคือ the Criminal Justice Act 1991, the Powers of Criminal Courts (Sentencing) Act 2000 และ the Criminal Justice Act 2003 โดยถือเป็นกฎหมายหลักที่มีอยู่ในปัจจุบันในการกำหนดโทษที่มี

ในอังกฤษ โดยกระบวนการกำหนดโทษ (Sentencing Process) มีหลักการพิจารณาว่า ความผิดนั้นเป็นความผิดที่ร้ายแรง กรณีที่ศาลจะลดโทษให้เพราะจำเลยให้การรับสารภาพ เหตุเพิ่มโทษ หลักเกณฑ์ในการกำหนดโทษและข้อจำกัดในการกำหนดโทษจำคุก และการกำหนดโทษปรับ นอกจากกฎหมายหลักทั้ง 3 ฉบับดังกล่าว ในการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษยังต้องคำนึงถึงแนวทางการกำหนดโทษตาม Sentencing Guideline ตามที่ Sentencing Guideline Council ได้ประกาศใช้ ซึ่งมีผลใช้ทั่วประเทศ

เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของไทยและต่างประเทศ พิจารณาเห็นว่า กฎหมายของประเทศไทยไม่ได้บัญญัติหลักการในเรื่องของการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษไว้ชัดเจนเป็นลายลักษณ์อักษร มีเพียงแนวทางในการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ ซึ่งแตกต่างกับหลักกฎหมายของประเทศเยอรมนีและประเทศอังกฤษ ที่มีการบัญญัติหลักการในเรื่องการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษไว้เป็นลายลักษณ์อักษรชัดเจน เพื่อให้มีผลบังคับใช้เป็นกฎหมายและให้ศาลถือตามแนวทางในการกำหนดโทษผู้กระทำความผิด และต้องบังคับให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์แนวทางการกำหนดโทษระบุไว้ ซึ่งมีความแตกต่างกันในเรื่องของรายละเอียดของหลักการอยู่บ้าง โดยเห็นว่า หลักกฎหมายเยอรมันว่าด้วยการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ มีความละเอียดและชัดเจนมากกว่ากฎหมายอังกฤษ ทั้งในหลักเกณฑ์ แนวทางและขั้นตอนกระบวนการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ สมควรที่จะนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงกฎหมายของไทยต่อไป และ

ปัญหาประการสุดท้ายที่เป็นควรหยิบยกขึ้นเพื่อการศึกษา คือ ปัญหาการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลกับการตีความคำว่า “พ้นโทษ” หากกรณีที่จำเลยที่ขอผ่อนชำระค่าปรับจะได้รับประโยชน์จากการตีความคำว่า “พ้นโทษ” กล่าวคือ ตราบใดที่จำเลยยังผ่อนชำระค่าปรับอยู่ ศาลถือว่าจำเลยยังไม่พ้นโทษในคดีก่อน จึงวางโทษทวีคูณหรือวางโทษเป็นสองเท่าไม่ได้ กรณีดังกล่าวไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของบทบัญญัติของกฎหมาย มาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และมาตรา 113 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 ซึ่งหลักการของ “การวางโทษเป็นสองเท่าของโทษที่กฎหมายบัญญัติไว้” กับ “การวางโทษทวีคูณ” มีหลักการเป็นอย่างเดียวกัน คือ เป็นการเพิ่มระวางโทษตามกฎหมายเป็นสองเท่าในกรณีมีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินั้นซ้ำอีก จากการศึกษาถึงในชั้นร่างกฎหมายของชั้นการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา และในชั้นการประชุมของรัฐสภาของกฎหมายมาตรา 113 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 และมาตรา 73 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวกับเรื่องการวางโทษเป็นสองเท่าของโทษที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น หรือการวางโทษทวีคูณ ปรากฏความมุ่งหมายที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดตามกฎหมายลิขสิทธิ์หรือ

กฎหมายเครื่องหมายการค้าที่ได้กลับมากระทำความผิดซ้ำอีก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้กระทำความผิดยังไม่เจ็ดหลาบจึงได้บัญญัติให้ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษทัณฑ์ คือเป็นสองเท่าของระวางโทษตามที่กฎหมายมาตรานั้นๆ กำหนดไว้

จากศึกษาพบว่าได้เริ่มมีการบัญญัติหลักการการวางโทษเป็นสองเท่าหรือการวางโทษทัณฑ์ในกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาดังกล่าวเป็นครั้งแรกไว้ในร่างกฎหมายลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2521 โดยในการพิจารณาวาระที่ 1 และ 2 ของร่างกฎหมายฉบับดังกล่าว ได้มีการพิจารณาเทียบเคียงหลักเกณฑ์ต่างๆจากมาตรา 92 และมาตรา 93 ของประมวลกฎหมายอาญาเป็นสำคัญ ซึ่งในมาตรา 92 นอกจากมีหลักการเพิ่มโทษจำเลยในกรณีที่จำเลยกระทำความผิดภายในเวลาห้าปีนับแต่วันพ้นโทษแล้วยังมีกรณีการเพิ่มโทษในกรณีจำเลยกระทำความผิด “ในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษอยู่” ซึ่งหมายถึงระยะเวลาก่อนการล่วงเลยการลงโทษ หากมีการกระทำความผิดในระหว่างต้องรับโทษอยู่นั้นศาลสามารถใช้ดุลพินิจเพิ่มโทษได้

ในทางปฏิบัติ การที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลาง ผ่อนเวลาให้โอกาสจำเลยสามารถผ่อนชำระค่าปรับได้โดยไม่จำเป็นต้องยึดทรัพย์สินนั้น เป็นการใช้ดุลพินิจเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและเหมาะสมแก่ผู้กระทำความผิดเป็นรายกรณี โดยศาลอาจจะอนุญาตให้ได้ภายในเวลา 5 ปี ตามมาตรา 99 เท่านั้น แต่เมื่อเกิดปัญหาประการที่สามขึ้นในกรณีจำเลยยังขอผ่อนชำระค่าปรับอยู่ตามแนวคำพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลาง ถือว่าจำเลยยัง “ไม่พ้นโทษ” ในคดีก่อนศาลจึงไม่สามารถวางโทษเป็นสองเท่าหรือวางโทษทัณฑ์ได้ จึงเห็นควรบัญญัติเพิ่มเติมหลักการตามมาตรา 92 ประมวลกฎหมายอาญา รวมถึงเพิ่มเติมหลักการอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อช่วยอุดช่องว่างของกฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในเรื่องดังกล่าวอย่างแท้จริง

6.2 ข้อเสนอแนะ

จากเหตุผลทั้งหมดข้างต้น เพื่อให้การใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลในคดีลิขสิทธิ์และคดีเครื่องหมายการค้าสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายและวัตถุประสงค์ของการลงโทษ อีกทั้งเพื่อให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษให้มีความเหมาะสมกับความร้ายแรงของการกระทำความผิดและเหมาะสมกับตัวผู้กระทำความผิดเป็นรายกรณี ซึ่งจะทำให้กฎหมายอาญาสารบัญญัติมีผลใช้บังคับได้จริงอย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล เห็นควรให้มีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวสามประการที่กล่าวมานี้ โดยจากการศึกษาสามารถให้ข้อเสนอแนะเพื่อที่ไปสู่แนวทางและวิธีการแก้ไขปัญหาดังนี้

1. เสนอแนวทางแก้ปัญหาข้อจำกัดของบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดยให้ยกเลิกบทบัญญัติกฎหมายที่กำหนดระวางโทษปรับขั้นต่ำ ในมาตรา 69 และมาตรา 70 ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 คงบัญญัติไว้เพียงแต่ระวางโทษปรับขั้นสูงดังเช่นบทกำหนดโทษในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 ที่มีการบัญญัติโทษปรับไว้เฉพาะระวางโทษปรับขั้นสูง

โดยแก้ไขบทบัญญัติมาตรา 69 จากเดิมซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงตามมาตรา 27 มาตรา 28 มาตรา 29 มาตรา 30 หรือมาตรา 52 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสี่ปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

บัญญัติใหม่โดยตัดข้อความในส่วนของการระวางโทษปรับขั้นต่ำออก กล่าวคือ ตัดคำว่า “ตั้งแต่สองหมื่นบาทถึง” ในวรรคหนึ่งออก และตัดคำว่า “ตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึง” ในวรรคสองออก เพิ่มถ้อยคำว่า “ไม่เกิน” เข้าไปแทนที่ โดยมีข้อความในมาตรา 69 ใหม่ว่า

“ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงตามมาตรา 27 มาตรา 28 มาตรา 29 มาตรา 30 หรือมาตรา 52 ต้องระวางโทษไม่เกินสองแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

นอกจากนี้ควรแก้ไขมาตรา 70 จากเดิมซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา 31 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงสองปี หรือปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

บัญญัติใหม่โดยตัดข้อความในส่วนของการระวางโทษปรับขั้นต่ำออก กล่าวคือ ตัดคำว่า “ตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึง” ในวรรคหนึ่งออก และตัดคำว่า “ตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึง” ในวรรคสองออก เพิ่มถ้อยคำว่า “ไม่เกิน” เข้าไปแทนที่ โดยมีข้อความในมาตรา 70 ใหม่ว่า

“ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา 31 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงสองปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

2. เสนอแนวทางแก้ปัญหาการกำหนดโทษของศาลอาจไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษ โดยให้มีการบัญญัติเพิ่มเติมหลักเกณฑ์ในการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษตามมาตรา 46 ประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน ไว้ในประมวลกฎหมายอาญาของไทย เพื่อการลงโทษอาจในคดีลิขสิทธิ์มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษ ทั้งนี้ ให้มีการบัญญัติเพิ่มเติมในประมวล

กฎหมายอาญาของไทยไว้ใน ภาค 1 ส่วนที่ 3 โดยเปลี่ยนชื่อส่วนที่ 3 จาก “วิธีการเพิ่มโทษ ลดโทษและการรอกการลงโทษ” โดยใช้ชื่อใหม่ว่า “หลักเกณฑ์การใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ วิธีการเพิ่มโทษ ลดโทษและการรอกการลงโทษ” โดยบัญญัติใหม่เป็นมาตรา 50/1 และให้มีข้อความดังนี้

“มาตรา 50/1 การใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษต้องคำนึงถึงดังต่อไปนี้

(1) ความน่าตำหนิของผู้กระทำความผิดเป็นพื้นฐานสำหรับการกำหนดโทษ ผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการลงโทษสำหรับการใช้ชีวิตในสังคมในอนาคตของผู้กระทำความผิดจะต้องถูกนำมาพิจารณาประกอบด้วย

(2) ในการกำหนดโทษนั้น ให้ศาลใช้ดุลพินิจชั่งน้ำหนักของข้อเท็จจริงในคดีทั้งที่เป็นผลดีและผลร้ายแก่ผู้กระทำความผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งมูลเหตุจูงใจและเป้าหมายที่วางไว้ของผู้กระทำความผิด ทักษะคติในทางศีลธรรมที่แสดงออกให้เห็นจากการกระทำผิดและความตั้งใจในการกระทำความผิด ระดับของการละเมิดต่อหน้าที่ รูปแบบของการกระทำความผิดและผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำผิดที่ตำหนิได้ ชีวิตที่แล้วมาของผู้กระทำความผิด ความสัมพันธ์ทางส่วนตัว และเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งความพยายามที่จะชดใช้ค่าเสียหายและความพยายามของผู้กระทำความผิดที่จะให้ผู้เสียหายได้กลับคืนสู่ฐานะเดิม

(3) ข้อเท็จจริงต่างๆ ในคดีที่เป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบความผิดอยู่แล้วจะไม่ถูกนำมาพิจารณาอีก”

หากมีบทบัญญัติเช่นนี้ น่าจะทำให้หลักการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของประเทศไทยมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ทำให้การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษของศาลเป็นไปโดยสมบูรณ์ขึ้น โดยศาลซึ่งเป็นผู้ใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษจะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ในการลงโทษอย่างจริงจัง โดยพิจารณาเป็นรายกรณี เพื่อให้ภารกิจของกฎหมายอาญาบรรลุวัตถุประสงค์การลงโทษอย่างแท้จริง

3. ข้อเสนอเกี่ยวกับปัญหาการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดโทษกับคำว่า “พ้นโทษ” เสนอให้มีการบัญญัติเพิ่มคำว่า “ในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษอยู่ก็ดี” ซึ่งเป็นหลักการเดียวกันกับ มาตรา 92 แห่งประมวลกฎหมายอาญา อีกทั้งบัญญัติเพิ่มเติมคำว่า “หรือภายในระยะเวลาที่รอกการกำหนดโทษหรือรอกการลงโทษไว้ในคดีก่อนก็ดี” ไว้ถัดจากข้อความที่เพิ่มเติมข้างต้น เพื่ออุดช่องว่างของกฎหมาย ให้ครอบคลุมถึงกรณีที่จำเลยซึ่งอยู่ระหว่างการขอผ่อนชำระค่าปรับ หรืออยู่ในระหว่างรอกการกำหนดโทษหรือรอกการลงโทษ แต่ได้กลับมากระทำความผิดซ้ำอีก

โดยแก้ไขบทบัญญัติมาตรา 73 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 จากเดิมซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำความผิดต้องระวางโทษตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อพ้นโทษแล้วยังไม่ครบกำหนดห้าปี กระทำความผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ อีก ต้องระวางโทษเป็นสองเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น”

บัญญัติใหม่ให้มีข้อความดังนี้

“ผู้ใดกระทำความผิดต้องระวางโทษตามพระราชบัญญัตินี้ ในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษ อยู่ก็ดี หรือภายในระยะเวลาที่รอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษก็ดี หรือภายในระยะเวลาห้าปี นับแต่วันพ้นโทษก็ดี ถ้าได้กระทำความผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ อีก ต้องระวางโทษเป็นสองเท่า ของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น”

และแก้ไขบทบัญญัติมาตรา 113 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 จากเดิม ซึ่งบัญญัติว่า “บุคคลใดกระทำความผิดต้องระวางโทษตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อพ้นโทษแล้ว ยังไม่ครบกำหนดห้าปี กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ อีก ให้วางโทษทวีคูณ”

บัญญัติใหม่ให้มีข้อความดังนี้

“บุคคลใดกระทำความผิดต้องระวางโทษตามพระราชบัญญัตินี้ ในระหว่างที่ยังจะต้อง รับโทษอยู่ก็ดี หรือภายในระยะเวลาที่รอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษก็ดี หรือภายในระยะเวลาห้าปี นับแต่วันพ้นโทษก็ดี ถ้าได้กระทำความผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ อีก ให้วางโทษทวีคูณ”

หากมีการบัญญัติเพิ่มเติมข้อความดังกล่าว จะช่วยอุดช่องว่างของกฎหมายได้อย่างมี ประสิทธิภาพ แม้กรณีดังกล่าวจะยังถือไม่ได้ว่าจำเลย “พ้นโทษ” ไปแล้ว ถ้าจำเลยมากระทำความผิดอีก ภายในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษอยู่ หรือภายในระยะเวลาที่รอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษอยู่ ศาลก็สามารถวางโทษทวีคูณได้ อันเป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในเรื่องดังกล่าวอย่างแท้จริง

โดยข้อเสนอแนะทั้งสามประการดังกล่าวข้างต้น มีวัตถุประสงค์เพื่อให้การใช้ดุลพินิจ ในการกำหนดโทษของศาลในคดีละเมิดลิขสิทธิ์และคดีละเมิดเครื่องหมายการค้าเป็นไปอย่างเหมาะสม และได้สัดส่วนกับความชั่วหรือความน่าตำหนิของผู้กระทำความผิดแต่ละรายมากยิ่งขึ้น และเพื่อให้ ศาลใช้ดุลพินิจในการกำหนดอัตราโทษได้อย่างยืดหยุ่นกับและสอดคล้องกับหลักปัจเจกบุคคล ในการลงโทษ (Individual of punishment) โดยคำนึงถึงทฤษฎีการลงโทษ ทั้งตามทฤษฎีแก้แค้นทดแทน และตามทฤษฎีข่มขู่และยับยั้งอาชญากรรม ซึ่งจะก่อให้เกิดความยุติธรรมตามเนื้อหา อันเกิดขึ้นจาก การที่กฎหมายอาญาสารบัญญัติถูกใช้บังคับอย่างมีประสิทธิภาพ หรืออาจกล่าวได้ว่าเพื่อผดุงไว้ซึ่ง ความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมาย อีกทั้งยังเป็นการสนับสนุนให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายลิขสิทธิ์ และกฎหมายเครื่องหมายการค้าที่มุ่งคุ้มครองทั้งทางด้านเศรษฐกิจและการค้าของประเทศเป็นสำคัญ ซึ่งจะทำให้ศาลสามารถใช้กฎหมายอันเป็นเครื่องมือเพื่ออำนวยความยุติธรรมได้อย่างแท้จริง